

ARNOŠT VAŠÍČEK

MEXICKÉ
ZÁHADY

MYSTERY FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK

MEXICKÉ
ZÁHADY

MYSTERY FILM
Ostrava 2004

Arnošt Vašíček – Mexické záhady

Vydání první

Copyright © Arnošt Vašíček

Fotografie Arnošt Vašíček

Věškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být publikována, kopírována
či jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal MYSTERY FILM, Mánesova 20, Ostrava 2

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Foto na obálce Aleš Milerský

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

MYSTERY FILM

Ostrava 2004

ISBN 978-80-87730-02-7

OBSAH:

I. STRÁŽCI TAJEMSTVÍ	9
V zajetí boha ohně – Místo úniku – Gigantický kosmodrom? – Schodiště k nebesům – Podezřelé paralely – Prorok v říši jaguára – Příliš mnoho plavidel	
II. ZÁTOKA KOUZELNÍKŮ	39
Studny božího světla – Plánovaná zkáza – Pod knutou paradoxů – Afrika snů a pochybností – Vrásčitý démon – Rohatá bohyně – Vousatí holobrádci – Dobyvatelé hlubin – Zmatek nad zmatek – Potopené město	
III. DECH NEZNÁMA	71
Nositelé bohů – Dar nebes? – Požírač srdcí	
IV. PODIVNÉ MĚSTO HVĚZD	99
Zrcadlo nekonečna – Dvojité schody – Tma pod svícem	
V. PODEZŘELÍ VETŘELCI	109
Pohřbené sochy Atlantů – Nástroj, nebo zbraň? – Vše bylo jinak?	
VI. UCTÍVAČI ČASU	117
Omamný pach krve – Cesty do záhrobí – Země prapůvodu – Nebeští hadi – Příliš dlouhý počet – Astronaut z Palenque – Pyramida čaroděje – Okamžitá odvěta – Fascinující divadlo – V zajetí magie – Nevyhnutelný osud	
V. MONSTRA A PŘÍŠERY	145
Netopýr smrti – Kozí upír	

Mluvili magickou řečí.
Sestoupili dolů z cesty hvězd...
Kniha jaguářího kněze

I. STRÁŽCI TAJEMSTVÍ

Obrovské kruhové těleso spočívalo uprostřed ztemnělé krajiny. Obklopeno nízkou vegetací, vzhlíželo k jiskřící obloze jako gigantický létající talíř k vzdálenému domovu mezi hvězdami. Netečné vůči divokému světu okolo, temné a tiché, splývalo s velebností noci.

V okamžiku, kdy daleko na obzoru začal do tmy prosakovat den, na vrcholu tělesa zaplála světla. Chvilí se míhala na povrchu a pak začala zvolna sestupovat dolů.

Muži, skrytí v houštině, postřehli jejich jas. Nepřekvapilo je to. Světla stoupala k obloze vždy po soumraku a s úsvitem klesala zpět k zemi. Pohybovala se po povrchu onoho podivného čehosi. Toho velkého neznámého, rozloženého v zóně, do níž se báli vstoupit, v tom děsivém místě, kde žili Ti druzí.

Na volném prostranství za houštinou se cosi pohnulo. Mohutný samec s hrozivými kly vedl stádo k vodě.

Muži pevně sevřeli oštěpy a vyrazili.

Velebně sestoupil po schodišti na vnější straně pyramidy a zamířil ke vchodu do podzemí. Všichni tři pomocníci, kteří ho doprovázeli, nesli jasně zářící tyče. Jejich chladné namodralé světlo hladilo pomalované stěny chodby, která klesala hluboko do útrob země. Stejnou cestou kráčeli každé jitro, ale stále nedokázali potlačit úžas nad velkolepostí té mohutné cizí stavby, která teď byla jejich domovem.

Došli k Sálu vědění a zůstali stát. Jejich nízké zasvěcení jim nedovolovalo pokračovat. Jen velekněz směl vstoupit dovnitř a zaznamenat, co v noci spatřili na obloze.

Muži s oštěpy zaútočili. Podařilo se jim od stáda oddělit mladou samici a zasáhnout ji na citlivých místech.

Zraněné zvíře zavrávalo. Krev se vylínala kolem zabodnutých obsidiánových hrotů a hustě smáčela srst.

To lovce povzbudilo. Jeden z nich přiskočil, aby zasadil smrtící ránu.

Rozzuřený mamut ho zasáhl chobotem.

Prudký úder srazil lovce k zemi. Zvednout se nestačil. Viděl, jak zesláblá samice poklesla v kolenou a bolestně zatroubila. A pak ho její mohutné tělo zavalilo.

Velebně střežil tajemství. Prastaré záznamy o úsvitu věků, fascinující zprávy o časech, kdy mezi lidmi ještě žili bohové. Bytosti disponující úžasnou mocí a znalostmi, které po sobě zanechaly tu ohromující kruhovou stavbu, na jejímž dně se rozkládal Sál vědění. Některé jejich poznatky se kněží naučili využívat – znali pohyby hvězd, dokázali měřit čas, jiným stále nerozuměli. Necháпали, k čemu mohou sloužit ty zvláštní předměty, které našli v hlubinách pyramidového komplexu. Ale všichni, velekněz i jeho předchůdci, se snažili uchovávat to velmi cenné dědictví neporušené. Dělo se tak již po mnoho generací a velekněz věřil, že tak tomu bude třeba po celé věky, dokud se nenajde zasvěcený, který porozumí. Nepochyboval, že se tak jednou stane. Nedovedl si představit, že by cokoliv ohrozilo pyramidu. V masivu tak mohutné stavby bylo dávnověké tajemství v naprostém bezpečí.

Mýlil se.

Nepatrný vulkán Xitle v nedalekém pohoří Ajacutos již sbíral síly k rozhodujícímu úderu.

V ZAJETÍ BOHA OHNĚ

Předpokládá se, že první lidé pronikli na území dnešního Mexika ze Severní Ameriky asi 20 000 let před Kristem. Kočující lovci a sběrači se sdružovali do

malých skupinek. Používali jednoduché kamenné nářadí. Svými oštěpy s obsidiánovými hroty dokázali skolit amerického koně, bizona i mamuta. Maso upravili na rozdělaném ohni a z kůže vyrobili oděv. Obývali jeskyně, usazovali se pod skalními převisy nebo si buďovali dočasná otevřená tábořiště. Ve stejný čas osídlili Chihuahua, Sonoru, Coahuilu a přes Mexické údolí a Pueblu pronikli až k pralesům Chiapasu.

Tuto domněnku podporují nálezy oboustranně broušených kamenných hrotů a několika dalších jednoduchých předmětů.

Uplynuly tisíce a tisíce let, než se potomci těchto prvních přistěhovalců ze severu naučili obdělávat pole a stavět jednoduché domy. Vývoj byl pomalý. Chtělo by se říci – nepatrný. Teprve, když v Egyptě už dávno stály pyramidy a v Mezopotámii jedna mocná říše střídala druhou, se objevili Olmékové, první opravdu vyspělá společnost na území Mexika.

Přes tento poklidný obrázek minulosti, načrtnutý „oficiálními“ historiky, se táhne povážlivá trhлина pochybností a přímo v jeho středu zeje černá díra neznáma.

Nemůžeme připustit, že výbuch civilizace nastal podstatně dříve? Že ve stejný čas, kdy smečky primitivních lovců štvaly mamuty, v jejich těsném sousedství vzdělání kněží pozorovali hvězdy a prováděli složité výpočty?

Je to šílená představa?

A přitom k podobné situaci dochází i dnes. Zatímco z francouzského kosmodromu v Guyaně startují rakety, v blízkých pralesích stále přežívají kmeny na úrovni doby kamenné.

Existují důkazy, že podobná situace nastala i v Mexiku?

Jedním z nejdůležitějších objevů raného osídlování Mexického údolí jsou ostatky nalezené u Tepexpanu.

Stáří kostry pravěkého lovce, který zahynul při lovu mamutů, je odhadováno na 12 000 let.

O několik desítek kilometrů dále, na okraji dnešního hlavního města a v těsném sousedství olympijské vesnice z roku 1968, se rozkládá pyramida Cuicuilco. Navzdory snadné dostupnosti ji turisté většinou opomíjejí. Zarostlá trávou a kaktusy, byla dlouho považována za přírodní pahorek. Při pohledu shora vypadá jako obrovský létající talíř. Má téměř dokonale kruhový tvar o průměru 130 metrů. Původně dosahovala výšky 30 metrů. Dneska je kvůli erozi a špatným pokusům o rekonstrukci o čtvrtinu nižší. Není jasné, zda na jejím vrcholu stál pravouhlý chrám jako na pozdějších stavbách. Archeologové tam našli jen jámu, jejíž průzkum dosud neskončil. Z jedné strany vede na horu schodiště, z druhé stoupá rampa.

Cuicuilco bylo dlouhý čas pokládáno za malé ceremoniální středisko.

„Novější vykopávky touto hypotézou otráslly. Tři kilometry od Cuicuilca se zvedá další pyramida, jež je menší než první. V prostoru mezi oběma pyramidami byly odhaleny četné stavební pozůstatky, ukazující na existenci větší lokality, snad chrámového města. Stavba tak velkých pyramid vyžadovala pracovní sílu, kterou malé vesnické společenství nemohlo poskytnout. Znali obyvatelé Cuicuilca intenzivní zemědělství? Bylo Cuicuilco něčím více než ceremoniálním centrem? Představovalo již hustě osídlenou lokalitu? Domněnky tohoto typu se zdají stále pravděpodobnější,“ připomíná Friedrich Katz ve svém díle *Staré americké civilizace*.

Nejprekvapivější je však neuvěřitelné stáří pyramidy. Geologické metody prokázaly, že vznikla již před osmi a půl tisíci lety – a možná ještě o něco dříve.

Vysloužila si tak titul nejstarší pyramidy v celém Mexiku. Kdo ji ale postavil, když se v té době po krajině proháněli jen primitivní lovci? Proč k ní vedla dokonalá betonová silnice? Co po ní jezdilo, když kolo bylo údajně naprosto neznámý pojem a tak to zůstalo až do příchodu Španělů?

Různé předměty, objevené při vykopávkách, ukazují na technicky značně pokročilou společnost. Odhaduje se, že ji mohlo tvořit až dvacet tisíc osob. O jejich identitě ale nevíme zhora nic. Nesčetné pozůstatky rudých maleb se dosud nepodařilo zrekonstruovat, a tak se můžeme jen domýšlet, co asi představovaly. Množství otazníků umocňuje objev zvláštní posvátné komory, obložené říčními kameny. Navíc existuje podezření, že opodál stála ještě jedna, daleko starší pyramida. Výzkum lokality je ale velmi obtížný. Dávno předtím, než hvězda nad Betlémem zvěstovala narození Krista, vybuchl vulkán Xitle. Bůh ohně v jediném okamžiku zničil celý kraj. Přes 8 000 hektarů pokryla silná vrstva lávy. Co se asi skrývá pod tímto příkrovem? Podaří se ho někdy odstranit? Budou v kruhové pyramidě objeveny krypty s ostatky jejích stavitelů nebo nějaké jiné překvapivé svědectví o dávné minulosti?

MÍSTO ÚTĚKU

Na dohled věčně dýmající posvátné sopky Popocatepetl se rozkládá Cholula. Nejdéle trvale osídlené město celého Mexika je zároveň jedním z nejtajemnějších. Jeho jméno znamená Místo útěku.

Podle staré indiánské legendy žili kdysi na zemi obři, kteří se znelíbili bohům. Jeden z nich, Apachiulitzli, se rozhodl, že je zahubí. Zaplavil svět přívaly deště a mnozí obři se utopili nebo se změnil

v ryby. Sedm bratrů gigantů se před potopou ukrylo na Tlalocově hoře (pravděpodobně Popocatepetl). Poté, co vody opadly, jeden z nich jménem Xelhua, který byl nazýván řemeslníkem, šel do Choluly a začal s t a v ě t umělou horu jako památník toho, co se stalo. Velmi rychle zbudoval nejvyšší stavbu, jaká kdy na zemi vznikla, a chtěl v díle pokračovat. Pyramida stále rostla. Bohové se obávali, že tak vznikne věž, která dosáhne až do jejich příbytků na nebesích. Na Xelhuu seslali oheň a lidem, kteří mu byli podřízeni, znemožnili domluvu. Původně jednotnou řeč zmátli v řadu různých jazyků.

Pověst vznikla daleko dříve, než v 16. století do kraje dorazili Španělé, a nemůže tedy být ovlivněna katolickými kněžími. Přesto vypráví o potopě, která měla zničit rasu obrů. Stejně líčí příčinu této živelní katastrofy patriarcha Henoch. „Na zemi nyní plodí obry, nikoli duchem, ale tělem. Na zemi nastane velká pohroma a země bude očištěna od vší zkaženosti... Potopa a veliká zkáza bude trvat po dobu jednoho roku.“

Zprávy o potopě, kterou přežila jen hrstka vyvolených, nacházíme v mýtech mnoha národů. (Případné zájemce o toto téma si dovoluji odkázat na svou knihu Neuvěřitelné skutečnosti.) Je ovšem velmi zvláštní, že indiánská legenda vypráví také o zmatení jazyků při naprosto ojedinělé stavbě. Popisuje tuto událost téměř shodně, jak čteme v bibli: „Celá země byla jednotná v řeči i v činech. Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam... Na to si řekli: ‚Nuže, vybudujeme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi, a nebudeme rozptýleni po celé zemi.‘“

I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město a věž, kterou synové lidští budovali. Hospodin totiž řekl: ‚Hle,

jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A tohle je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.‘ I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města.“

Podle bible došlo ke stavbě babylonské věže krátce po potopě světa. Stejnou časovou posloupnost zdůrazňuje i legenda o cholulské pyramidě. A podezřelá shody se kupí jedna na druhou.

Dodnes není známo, kde přesně babylonská věž stála. Biblická země Šineár je Sumer. První stupňovité chrámy – zikkuraty – vznikaly v Eridu, který je podle babylonského eposu vůbec nejstarším postaveným městem:

„Rákos ještě nevyrostl,
strom nebyl stvořen,
dům nikdo nepostavil,
město nebylo založeno
a země všechny byly pod vodami.
Tehdy Eridu bylo postaveno.“

Až neuvěřitelně podobně popisuje situaci před stavbou pyramidy v Cholule stará indiánská pověst. „Země byla všude rovná, bez jediného pahorku či vyvýšeniny, ze všech stran obklopená vodou, a nerostlo na ní nic, ani jediný strom.“

Historikové sice nedokázali zjistit, kdo a kdy Velkou pyramidu v Cholule postavil, ale odhalili, že byla stejně jako babylonská věž z doposud neobjasněných důvodů náhle opuštěna.

Kodex Historia Tolteca Chichimeca, jeden z nejvýznamnějších historických analů daného regionu, připomíná, že Velká pyramida byla odpradáвна spojová-

na s vodou. Lokalitě, kde je postavena, se říkalo Místo vzkypělých vod, což je velmi neobvyklý název pro město ležící pěkně daleko od oceánu a v nadmořské výšce 2 150 metrů. Když se zde v roce 1168 po strastiplném, téměř čtyři desítky let trvajícím putování usadili Toltékové a Chichimekové, pocházející z Tuly, musela být již značná část pyramidy zarostlá trávou a částečně pokrytá keři a vzrostlými stromy. Toltékové totiž celému místu dali jméno Město těch, kteří tam utekli, a kde je velký umělý pahorek. Název výslovně hovoří o pahorku a nikoli o pyramidě, ačkoliv Toltékové tento typ stavby dobře znali. Jestliže byla pyramida zarostlá již tehdy, naznačuje to, že je možná daleko starší, než tušíme.

Velká pyramida v Cholule je prokazatelně největší stavbou celé Mezoameriky. Ze čtvercové základny o straně 475 metrů vyrůstá do výše 62 metrů. Svým objemem 3,4 milionu krychlových metrů tak předčí i Cheopsovu pyramidu v Gíze. Její původní tvar nelze pouhým pohledem spolehlivě určit. Dopusud byla rekonstruována jen malá část na západní straně, kde byly odkryty zdi mohutné svatyně, prostorná schodiště, několik nástěnných reliéfů mytických postav a velká kamenná hlava obra. Možnosti průzkumu jsou ale omezené.

Když na podzim roku 1519 vstoupil do Choluly dobyvatel Hernán Cortés s několika stovkami vyčerpaných mužů a sotva desítkou koní, bylo ve městě na dvacet tisíc domů, čtyři sta menších pyramid a nespočetné množství svatyní.

Španělé krátce po svém příchodu zpozorovali, že se u velkého chrámu shromáždilo značné množství bojovníků. Cortés neváhal ani okamžik. Vyjednávače a zástupce města, kteří ho přišli uvítat, nechal na místě zastřelit a vydal rozkaz k útoku. Za dvě hodiny bylo pobito šest (podle některých svědectví až deset) tisíc